

Má - jo - vé kvít - ky zbí - rej - te, dí - ky, zbí - rej - te všick - ni křes - ťa - ne!

Jsou kvít - ky krás - ný, ač - ko - liv čas - ný, až ja - ro ji - ný na - sta - ne.

1. Májové kvítky
zbírejte, dítky,
zbírejte všickni křesťane!
Jsou kvítky krásný,
ačkoliv časný,
až jaro jiný nastane.

5. Kořenné kvetnou
zahrady, letnou,
jaks šedivěji štěpníce.
Puči se rývi,
to vinné dříví,
zelenají se vinice.

9. Májové časy,
tam stále kvasy,
tam rozkoš jest neskončená,
Tam všecko květné,
mladne, neletné,
tam léta blahoslavená.

2. Zbírejte bílý
každému milý
líbezný vůně kvítičko.
Větríček věje,
všecko se směje,
přemilý svítí slunýčko.

6. Fiala roste,
kvítičko sprosté,
vyskytuje se růžička,
všeliké kvítí
k věnečkům vítí,
vychází husí nožička.

10. Nebeští ptáci,
andělští žáci,
tam velmi pěkně zpívají.
Nikdy slavíček
ani stehliček
tak zde líbezně vrzají.

3. Travička vzchází,
zima uchází,
skřivánek se pozdvihuje.
Slavíček zpívá,
slunýčko zhrívá,
všecek se svět obnovuje.

7. Veliké zboží
toto podnoží
zem člověku ukazuje.
Ale pěknější,
mnohém krásnější
Bůh zahradu svou maluje.

11. Těch zahrad krásu,
není zde hlasu,
který by moh vysloviti,
ten nejmšťastnější,
kdo z ty vezdejší
do oný může přijíti.

4. Lesy, hájové
vesměs májové
barvy na se přijímají.
Osení, louky,
pole, palouky
přepěkně se zelenají.

8. Kdež kvítí žádné
nikdy nevadne,
čerstvé bez konce zůstane.
Není se báti,
že vůni ztratí,
blaze, kdo se tam dostane!